

[Indenrigsministeren.]

gang har været diskuteret her i tinget og i timelange møder i udvalgene, senest da vi sidst havde valgloven til behandling, uden at det er lykkedes at nå frem til en løsning. Men jeg hører til dem, der tror, at dette problem vil blive ved med at eksistere, indtil man finder en løsning.

Hr. Holger Eriksen rejste — på egne vegne, skynder jeg mig at sige — spørgsmålet om at ophæve opstillingskredsene og gå over til opstilling i amtskredse. Jeg forstod, at hr. Harald Nielsen ikke var principielt afvisende; også hr. Poul Sørensen ville drøfte det, og hr. Morten Lange hilste det nærmest med fryd. Jeg vil mene, at man bør lade dette spørgsmål bero til kommunestrukturen ligger fastere, end tilfældet er nu — dette her er jo en overgangsordning. Vi må have valgloven i orden, for man ved jo aldrig, hvornår der bliver tale om et folketingsvalg; det kan komme meget hurtigt, det kan jo komme, inden kommunestrukturen er bragt i orden — ikke at jeg tror det, men det kan jo ske, og så må vi have sagen i orden. Men når vi er nået længere frem, når amtsgrænserne turde være fastlagt — nogle amter måske nedlagt — når købstædernes arealproblemer er løst, og når sognekommunernes sammenlægning er nået endnu længere frem, så rejser sig naturligvis ikke alene spørgsmålet om ændring af valgkredse, men også om ændring af mange andre administrative inddelinger, og i den forbindelse er det jo muligt, at problemet om en helt ny form for valglov kan rejses, herunder spørgsmålet om ophævelse af opstillingskredsene. Jeg ville derfor finde det naturligere at rejse de principielle spørgsmål, når vi har en bedre oversigt over den kommende kommunestruktur. I dag drejer det sig kun om en ajourføring, om at sørge for, at sagen er i orden, hvis ulykken, et valg i utide, skulle ramme vor hårdt prøvede befolkning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om vederlagsfri hospitalsbehandling for alle danske statsborgere [af Skræppenborg-Nielsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XVII) findes i tillæg A., sp. 2247, fremsættelsen i tidenden sp. 3946).

Sagen sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Når man nu støder på et forslag til folketingsbeslutning, for hvilket man har en vis sympati, og som er fremsat af politiske modstandere, er det vel naturligt at begynde med lidt drilleri.

Jeg vil da gerne sige: forslaget har fået en besynderlig titel. Det kunne diskuteres, om man skal anvende ordet „for“ eller ordet „af“. Og man kunne rejse spørgsmålet: hvad med ikke-danske statsborgere? Men det afgørende er, at forslagets titel er særdeles uklar, når henses til indholdet af beslutningsforslaget. Den lyder nemlig:

„Forslag til folketingsbeslutning om vederlagsfri hospitalsbehandling for alle danske statsborgere“.

Ja men det har de jo i dag, for så vidt de betaler til deres sygekasse. Det, det drejer sig om, er jo, når man sammenholder med de i øvrigt kortfattede bemærkninger og den lakoniske fremsættelsestale, simpelt hen problemet om en administrativ forenkling.

Må jeg om baggrunden for dette forslag til beslutning sige, at den seneste opgørelse over udgifterne ved driften af de offentlige hospitaler, nemlig for regnskabsåret 1964-65, viser, at driften af disse hospitaler koster 1.407 mill. kr. Heraf betaler staten 1 milliard kr. inklusive et tilskud på 19 mill. kr. til de statsanerkendte sygekasser. Kommunerne betaler 344 mill. kr., og sygekasser og fortsættelsesygekasser betaler netto 63 mill. kr., altså 4½ pct. af de samlede udgifter, og taksten pr. dag er mellem 5 og 10 kr. alt efter stedet.

Forslaget sigter altså alene mod en